

DE
ERGSTE
SCHOOLREIS
OOIT

DAVE BARRY

MET ILLUSTRATIES VAN JON CANNELL

Originele titel: *The Worst Class Trip Ever*
© Amerikaanse editie: Disney • Hyperion, an imprint
of Disney Book Group, 2015
© tekst: Dave Barry, 2015
© illustraties: Jon Cannell, 2015 en 2018

© Nederlandse editie: Condor, 2018
Vertaling: Aimée Warmerdam
Vormgeving omslag: Buro Blikgoed
Boekverzorging: Studio Cursief, Irma Hornman

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch databestand of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.uitgeverijcondor.nl

ISBN 978 94 9289 904 0

NUR 283

Voor Dylan Maxwell Barry; een heel nieuwe generatie

Alles zou anders zijn gegaan als ik niet naast Matthew Diaz had gezeten.

Begrijp me niet verkeerd: Matt is mijn beste vriend, maar soms is het wel een beetje een idioot. Op de kleuterschool waren bijna alle jongens idioot, dus viel het niet zo op en werden we vrienden. En ook al zitten we nu in de tweede en is hij soms ongelooflijk irritant, ik zit zo'n beetje aan hem vast.

Vandaar dat ik dus op schoolreis naast hem in het vliegtuig zat. Daar moet ik nog wel eens aan denken. Als ik niet naast hem had gezeten, zou deze hele bizarre toestand niet

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOI

zijn ontstaan. Aan de andere kant, als ik eraan denk wat er gebeurd zou zijn als ik niet naast hem had gezeten...

Oké, dit klinkt waarschijnlijk behoorlijk vaag. Ik zal bij het begin beginnen.

Ik ben Alex Palmer. Ik zit in de tweede van het Culver College in Miami. Ik weet dat veel mensen Miami een vreemde stad vinden, maar ik kom ervandaan, dus voor mij is het normaal dat er dingen gebeuren die ergens anders niet gebeuren.

Zoals die ene keer, ongeveer zes maanden geleden, toen mijn vader naar buiten liep om de krant uit de tuin te halen, die de krantenjongen altijd op het grasveld gooit. Mijn vader leest graag het sportnieuws bij zijn koffie zodat hij kan klagen over de Dolphins, het footballteam van Miami. Het eerste wat hij elke ochtend doet is de krant pakken.

Jarenlang liep hij gewoon in zijn boxershort naar buiten, wat mijn moeder vreselijk vond. Ze zei altijd dat hij op z'n minst zijn badjas moest aantrekken, want wat als iemand hem zo zou zien? Mijn vader zei dan dat er om half zeven 's ochtends toch niemand op straat was en dat een boxershort hetzelfde was als een zwembroek. Dat is dus echt niet zo. Zeker niet de boxershort waar mijn vader in slaapt, want die heeft nul elastiek en een heleboel gaten, en volgens mijn moeder zou het ding uit elkaar vallen als er niet zoveel vlekken in zaten. Ze heeft hem een paar keer weg proberen te gooien, maar mijn vader haalde hem gewoon weer uit de vuilnisbak. Hij is erg gehecht aan zijn boxershort.

In elk geval, op die ene ochtend ging mijn vader zoals altijd naar buiten om de krant te halen. Zoals altijd stond onze hond, Elvis, in de deuropening naar hem te kijken. Elvis houdt de boel graag in de gaten, maar hij weet dat hij alleen aan de riem naar buiten mag. Hoe dan ook, mijn vader was dus buiten en hij boog voorover om de krant op te rapen – geloof me, dat wil je *niet* zien – en opeens begon Elvis als een gek te blaffen. Mijn vader sprong op, draaide zich om en wilde net roepen dat Elvis stil moest zijn, toen hij opeens zag waar Elvis naar blafte.

Een alligator.

We wonen vlak bij een kanaal. In Miami heb je veel kanalen en die staan in verbinding met de Everglades, een natuurgebied met veel water. Als je hier woont dan woon je dus eigenlijk in een moeras. We hebben natuurlijk wel huizen, straten, winkelcentra en dat soort dingen. Maar die zijn allemaal boven op het moeras gebouwd, en als je het aan de dieren vraagt, is het hier nog steeds een moeras en is het nog steeds van hen. Voor ons is het normaal om slangen in de tuin tegen te komen, en hagedissen en allerlei soorten kikkers, en grote watervogels op hoge poten. In sommige buurten zitten zelfs krabben. En af en toe duikt er dus een alligator op.

Deze alligator, die je niet echt klein kon noemen, zat op ons grasveld, ongeveer drie meter van het pad vandaan, dus moest mijn vader op weg naar zijn krant langs hem zijn gelopen zonder hem te zien. Maar zodra Elvis begon te blaffen

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOIT

zag hij hem heel goed, en hij was niet van plan om er nog een keer langs te lopen.

Hij riep 'Rosa! Rosa!', zodat mijn moeder zou komen. Zij, mijn zusje Taylor en ik renden met z'n allen naar de deuropening om te kijken wat er aan de hand was. Mijn vader stond op de stoep, met de rand van zijn boxersshort in zijn ene hand en in zijn andere de krant, waarmee hij naar de alligator wees alsof het een soort pistool was. Mijn moeder begon te schreeuwen en Taylor ook, en misschien maakte ik ook wel een geluid dat niet zo heel jongensachtig was, want het was dus echt geen kleine alligator.

'BEL II2!' riep mijn vader. 'SNEL!'

'Oké,' zei mijn moeder, en ze rende naar de keuken.

Ondertussen blafte Elvis steeds harder. Hij was ook naar buiten gegaan, en overtrad dus de riemregel, maar ik neem aan dat hij dacht dat hij mijn vader moest beschermen. Maar het enige wat hij deed was de alligator boos maken. Het beest kwam met een langzame krokodillenpas naar voren. Eerst dacht ik dat hij op Elvis af ging, maar toen keerde hij zich naar mij en Taylor, dus kwam mijn vader over het pad naar ons toe gerend, zwaaiend met zijn krant, terwijl hij riep: 'Ksst! Weg jij!'

Dat was het dapperste wat ik mijn vader ooit heb zien doen, maar de alligator was minder onder de indruk. Het enige wat er gebeurde was dat hij zich naar mijn vader toekeerde, die zich onmiddellijk omdraaide en terug naar de stoep sprintte.

‘JE MOET ZIGZAGGEND RENNEN!’ riep Taylor.

Dat riep ze omdat sommige mensen denken dat alligators alleen in een rechte lijn kunnen lopen, dus zeggen ze tegen hun kinderen dat ze altijd zigzaggend moeten wegrennen als er een alligator achter hen aan komt. Maar daar klopt niets van. In groep 7 liet mijn biologieleerares, mevrouw Buntz, een filmpje zien van een alligator die achter een dode kip aan ging. De kip werd aan een touwtje in een zigzagpatroon heen en weer getrokken en de alligator ging er zonder problemen achteraan. Mevrouw Buntz zei dat je beter gewoon rechtdoor kunt rennen.

‘DAAR KLOPT NIETS VAN!’ riep ik naar mijn vader. ‘JE MOET RECHTDOOR RENNEN!’

‘Wil je hem soms dood hebben?’ schreeuwde Taylor, en ze gaf me een stomp tegen mijn arm. Ze zit in groep 8 en overdrijft graag.

Het maakte allemaal niet uit, want mijn vader verstond ons toch niet – Elvis blafte namelijk nog harder. De alligator stond nu midden op het pad en Elvis ging nog dichterbij hem in de buurt

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOIT

staan, wat me geen goed idee leek. Alligators kunnen niet alleen goed zigzaggend lopen, ze zijn ook behoorlijk snel. De alligator in Buntz' filmpje had de kip zo te pakken, en de man met het touwtje ook bijna.

De politie kwam snel: drie wagens in nog geen twee minuten. Ze bleven voor ons huis staan, met de zwaailichten aan. Alle burens kwamen naar buiten om te zien wat er aan de hand was. Mensen die op weg naar hun werk waren, zetten hun auto langs de kant om te kijken.

De agenten stapten uit, maar bleven op afstand van de alligator, die nog steeds naar Elvis keek, die nog steeds blafte. Een paar minuten lang bleef iedereen dus gewoon staan, terwijl er nog meer auto's stopten met toeschouwers. Ondertussen stond er al een hele menigte om mijn vader heen.

Uiteindelijk verschenen er een paar agenten van de dierenpolitie, die wel vaker alligators in tuinen zien. Met onze alligator rekenden ze binnen vijf minuten af. Ze grepen hem bij zijn bek, plakten zijn kaken op elkaar met ducttape en namen hem mee in een busje. De burens gingen weer naar binnen, de toeschouwers reden door en Elvis hield uiteindelijk op met blaffen. Toen was het voorbij, behalve dat mijn moeder mijn vader er zo nodig aan moest herinneren hoe vaak ze niet tegen hem had gezegd dat hij niet in zijn boxershorts naar buiten moest gaan, maar dat hij toch nooit naar haar luisterde, of wel soms? Nee! Hij had niet naar haar geluisterd. Etc. Etc. Etc. En dat nog ongeveer zeshonderdvijftig keer.

Die avond kreeg ik tijdens het eten een appje van iemand uit mijn klas: *net 4 nu lol*. Dus zetten we de tv in de keuken aan en het eerste wat we zagen was ons huis, gefilmd met een mobieltje door een van de toeschouwers. Je zag de alligator en er was een mooie close-up van mijn vader, die zijn gatenkaas-boxershirt ophield, met zijn hangbuik in beeld en zijn haar omhoog, zoals het elke ochtend zat.

‘Ziet er goed uit, pap,’ zei ik.

Mijn vader zei: ‘Dat kunnen ze toch niet zomaar zonder mijn toestemming uitzenden?’

‘Ik ga de rest van mijn leven spijbelen,’ zei Taylor.

Mijn moeder hield haar mond. En dat is niks voor haar. Ze is Cubaans. Ze bleef kijken tot het alligatorverhaal voorbij was. Daarna stond ze op en liep ze de keuken uit. Even later hoorden we de tuindeur open en dicht gaan en toen we gingen kijken, zagen we haar in de tuin naast het zwembad staan, over mijn vaders boxershirt gebogen.

Die in de fik stond.

Toen het ding helemaal verbrand was, goot ze wat zwembadwater over de asresten en liep ze zonder een woord te zeggen langs mijn vader terug het huis in. Ik weet niet of mijn ouders het er daarna nog over hebben gehad. Ik weet wel dat mijn vader de volgende ochtend, terwijl hij de krant ging halen, een badjas aanhad.

Ik durf te wedden dat je niet meer weet dat ik een punt had, maar mijn punt is dus dat dit soort dingen – alligators in tuinen – in Miami zo vaak voorkomen dat je eraan gewend

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOI

raakt, net zoals je gewend raakt aan palmbomen, orkanen, en dat je nooit een trui aan hoeft. Je raakt ook gewend aan Spaanssprekende mensen. Zoals mijn moeder; ze is opgegroeid in de Verenigde Staten en ze spreekt accentloos Engels, maar zodra haar familie er is – alle tantes, ooms en de zeventienduizend neven en nichten – gaat ze op Spaans over. Ik ben opgegroeid met Spaans, en sommige lessen op school worden helemaal in het Spaans gegeven. Andere leerlingen hebben voor Frans of Duits gekozen. Culver is een zogenaamde taal-magneetschool, maar trekt vooral nerds aan. Nou ben ik zelf ook een nerd – ik geef het toe – dus dat vind ik leuk.

En tijdens onze schoolreis bleek het best handig om een nerd te zijn.

De schoolreis was voor maatschappijleer. Elk jaar gaan alle tweedeklassers samen naar Washington DC. Dit jaar waren we met zevenenveertig leerlingen, twee docenten en acht ouders als begeleiders.

De docenten waren meneer Arnold Barto en mevrouw Christine Rector. Meneer Barto is mijn leraar maatschappijleer en hij is best oké, maar hij vergeet dingen. Ik bedoel: hij vergeet heel veel dingen. Dan zegt hij bijvoorbeeld: 'Ik wil dat jullie een werkstuk maken over het zesde amendement van de grondwet.' En als wij dan zeggen: 'Maar, eh... dat hebben we al gedaan,' dan vraagt hij: 'Echt waar? Wanneer dan?' Dan zeggen wij: 'Vorig jaar, in de brugklas.' En hij zegt: 'Wacht, zitten jullie dan niet in de brugklas?' En wij zeggen: 'Nee, wij

zijn tweedeklassers.' Dan kijkt hij ons wazig aan en knippert hij met zijn ogen alsof hij ons nu pas goed ziet, en zegt hij: 'Ah. Oké...'

Je denkt vast dat ik overdrijf, maar dat is niet zo. Hij is een goede leraar, maar zijn hersenen werken achterstevoren. Hij onthoudt alleen dingen die minstens tweehonderd jaar geleden zijn gebeurd.

Ik heb nog nooit bij mevrouw Rector in de klas gezeten, maar veel leerlingen vinden haar leuk. Ze is knap, voor een lerares, en slim. Ik was blij dat ze erbij was, want als meneer Barto als enige de leiding had gehad, waren we waarschijnlijk in Brazilië beland, wat – nu ik erover nadenk – misschien beter zou zijn geweest.

Bij de ouders die als begeleider meegingen zaten zes moeders en twee vaders, en het belangrijkste was dat mijn moeder en vader er niet tussen zaten. Begrijp me niet verkeerd: ik hou van mijn vader en moeder, maar hoe ouder ik word, hoe fijner ik het vind om ze een beetje op afstand te houden, als je begrijpt wat ik bedoel.

Voor de schoolreis moesten we ons 's morgens vroeg op het vliegveld van Miami verzamelen. Mijn ouders brachten me. Mijn vader gaf me geld en zei dat ik er iets verstandigs van moest kopen. Wat hij wilde zeggen was: dus niet zoals in groep 6, toen hij me vijf dollar gaf en we naar het zeeaquarium gingen, en ik vijf zakken Cheetos uit de automaat haalde die ik allemaal leegat, waarna ik op de terugweg in de bus oranje smurrie kotste.

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOIT

Mijn moeder drukte me heel hard tegen zich aan, zei dat ze van me hield en dat ze me zou missen, en dat ze me zou vermoorden als ik in Washington iets stoms zou uithalen.

Toen alle ouders weg waren, riep meneer Barto de leerlingen en de begeleiders bij elkaar voor een korte speech. Hij zei dat het een voorrecht was dat we deze schoolreis naar Washington konden maken en dat hij van ons verwachtte dat we – als ambassadeurs van het Culver College – ons beste beentje voor zouden zetten. Op dat moment liet Cameron Frank een scheet. Hij is zo iemand die een scheet kan laten wanneer hij dat wil. Zijn buik moet wel voor 75 procent uit gas bestaan. Soms ben ik bang dat hij op een dag echt een keer ontploft.

Een paar leerlingen begonnen te lachen. Meneer Barto keek naar ons en zei dat we niet hoefden te denken dat hij zulke dwaasheden zou tolereren – dat zei hij echt: ‘dwaasheden’ – en dat hij niet zou twijfelen om herrieschoppers terug naar huis te sturen, en of hij duidelijk genoeg was geweest.

Even was iedereen stil, terwijl meneer Barto ons een voor een aankeek met een blik waar we van onder de indruk moesten zijn. Toen liet Cameron Frank weer een scheet.

Dit keer schoot iedereen in de lach. Zelfs de begeleiders konden zich niet inhouden. Meneer Barto zei nog een paar strenge dingen, maar toen het tot hem doordrong dat het weinig zin had, klapte hij in zijn handen en zei: ‘Oké, let’s go!’ Met zijn gigantische rugzak om begon hij te marcheren alsof hij een generaal was die ons naar het slagveld zou leiden,

alleen ging hij de verkeerde kant op. Mevrouw Rector moest achter hem aan rennen en hem vertellen waar we naartoe moesten.

Zo begon onze schoolreis.

We gingen langs security en liepen naar de gate. Ik liep – technisch gezien – mee met Matt Diaz en een paar andere klasgenoten met wie ik omga, maar ik probeerde in de buurt van Suzana Delgado te lopen.

Suzana Delgado vind ik heel, heel leuk. Ze is het mooiste meisje van de klas en waarschijnlijk van de hele wereld. Ze heeft minstens 183 miljoen volgers op Instagram. Ze is ook heel slim, grappig en behoorlijk aardig voor iemand die zo mooi is. In feite is ze dus perfect, op haar lengte na, want: ze is lang. Langer dan ik in elk geval. Ik ben best klein. Oké, ik ben niet ‘best klein’. Ik ben klein. Volgens mijn moeder was iedereen in onze familie als kind klein en ga ik nog wel groeien, maar daar heb ik nu niks aan.

Wat ik wilde, wat ik het allerliefst wilde, was verkering met Suzana Delgado. Maar dat kon ik niet aan haar vragen. Niet omdat ze lang was, maar omdat ze verkering had met Jean-Philippe Dumas, beter bekend als JP, die het Franse lesprogramma volgt. Hij is ook lang, nog langer dan Suzana. Soms zie ik hem boven iedereen uitsteken, terwijl hij er niet eens zijn best voor doet, en dan kan ik hem wel vermoorden – al zou hij me gelijk in elkaar rammen.

Mijn plan was om te wachten tot het uit was tussen JP en Suzana en dan zou ik vragen of ze verkering met mij wilde.

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOI

Het probleem was alleen dat ze het eeuwige stelletje waren. Toen we op schoolreis gingen, waren ze al zeker vijf weken samen – volgens mij was dat een record op het Culver College. Toch verzon ik van alles om met haar te kunnen praten of appen.

Met wiskunde zaten we bij elkaar in de klas, dus stuurde ik haar elke dag na school een bericht om te vragen wat het huiswerk was. Natuurlijk wist ik wel wat het huiswerk was en daar kwam ze ook snel achter. Maar ze speelde het spelletje mee en dus werd het een soort grap waarbij zij steeds grappige antwoorden verzon. Ze zei bijvoorbeeld dat we moesten uitrekenen wat de vierkantswortel van een hamster was, dat soort dingen. Soms maakten we er zelfs op school grappes over en praatten we dus echt met elkaar. Volgens mij vond ze me leuk, maar ondertussen had ze nog altijd verkering met JP. En hij was nog altijd lang.

Maar goed. We liepen naar onze gate en stonden daar een tijdje te wachten, ik in de buurt van Suzana, maar zonder iets tegen haar te zeggen. Toen het tijd was om het vliegtuig in te gaan, zei meneer Barto dat we op onze boardingpass moesten kijken welk stoelnummer we hadden en dat we direct naar onze eigen stoel moesten gaan, wat we allemaal deden, behalve meneer Barto zelf, die direct naar de verkeerde stoel ging en door mevrouw Rector naar de goede stoel gebracht moest worden.

Ik zat in het midden, naast Matt Diaz die een plek bij het raam had, aan de linkerkant van het vliegtuig. Aan mijn

andere kant zat, jammer genoeg, Cameron 'Gas Attack' Frank. Suzana zat met haar vriendinnen twee rijen achter ons. Op de rij ertussen zat een oude mevrouw en naast haar twee mannen van een jaar of dertig. Eentje was klein en had lang, piekerig haar dat op zeewier leek. Hij had een zonnebril op, een rugtas bij zich en hij droeg paarse Crocs, waar je volwassen mannen niet vaak op ziet lopen. Hij zat bij het raam, achter Matt. De andere man was heel groot en heel kaal. Hij had een zwart T-shirt aan en hij had enorme armen met een soort slangen erop getatoeëerd. Hij had een langwerpige zwarte sporttas bij zich en hij was al zeker vijf minuten bezig om die in het bagagevak te proppen, terwijl hij iedereen ophield die naar zijn plek wilde. Uiteindelijk kwam een van de stewardessen naar hem toe, die eruitzag alsof ze al stewardess was toen de gebroeders Wright in 1903 hun eerste vlucht maakten. Ze zei tegen de kale man dat hij de tas moest inchecken als ruimbagage als hij niet paste.

'Nee!' zei de man nijdig. 'Hij past!' Hij had een of ander accent, niet Spaans, maar iets anders. Hij duwde nog een keer heel hard en toen lukte het. De stewardess keek hem even aan, maar zei niets. Het was duidelijk dat je hem vooral niet kwader moest maken dan hij al was.

Maar dat was dus precies wat mijn vriend Matt deed. Volgens mij heb ik al gezegd dat hij een idioot is. Matt wees naar het bagagevak en zei – te hard, zoals altijd: 'Wat zit er volgens jou in zijn tas? Een raket?'

De grote man hoorde het. Hij keek naar Matt alsof hij

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOIT

hem in z'n nek zou grijpen en in het bagagevak zou duwen, waar hij sterk genoeg voor was. Maar de kleinere man met de zonnebril zei iets tegen hem, waarna hij ging zitten.

'O, man,' zei Matt, nog altijd te hard. 'Misschien zit er echt een raket in.'

'Hou je kop,' zei ik, maar het was te laat. We keken om en de grote man leunde naar voren, zijn hoofd over onze stoelen heen gebogen. Hij keek Matt met een strakke blik aan, zeker tien seconden, zwijgend; hij leunde alleen naar voren en keek. Hij was erg dichtbij en zag er echt vreemd uit, en ik geef het eerlijk toe: ik was bang. Vervolgens zei de kleine man weer iets en de grote man liet zich naar achteren zakken. Matt en ik keken elkaar met grote ogen aan, en zelfs Matt was zo verstandig om zijn mond te houden.

Zodra het vliegtuig vol was, liep dezelfde stewardess door het gangpad om alles te controleren. Op het moment dat ze langs de kleine man kwam, zei ze dat hij zijn rugtas niet op zijn schoot mocht houden.

Hij zei: 'Ik moet vasthouden.'

'Het spijt me, meneer,' zei ze, al klonk het helemaal niet alsof het haar speet. 'Tijdens het opstijgen en het landen kan dat niet.'

'Is echt belangrijk.'

'Als we zijn opgestegen, kunt u hem weer pakken. Nu moet hij in het bagagevak boven uw hoofd.' Ze strekte haar arm uit en wilde de tas optillen.

'Nee!' zei de kleine man, en hij trok hem weg.

‘Goed,’ zei ze, ‘dan moet u hem onder de stoel voor u leggen.’

‘Doe ik liever niet.’

‘Meneer,’ zei ze, ‘u kunt de tas níét op uw schoot houden. U bergt hem nu op of u verlaat het vliegtuig.’

Deze keer was het de grote man die iets tegen de kleine man zei, volgens mij in een andere taal. De kleine man zuchtte en legde de tas onder de stoel voor zich, wat de stoel was waar Matt op zat. De stewardess keek de kleine man nog even aan en liep weg.

Matt leunde opzij. ‘Wat denk je dat er in die rugtas zit?’ Gelukkig fluisterde hij.

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ zei ik.

‘Denk je dat er een bom in zit?’

‘Nee!’

‘Waarom niet?’

‘Omdat hij door security is gegaan, idioot.’

‘Wat is het dan? Waarom doet hij zo raar? Hij, en die vriend van hem, met z’n raket...’

‘Er zit geen bom in!’ zei ik, te hard – want dat gaat vanzelf als Matt zo doet – en op dat moment had ik door dat de grote man weer naar voren leunde en naar ons keek, dus hield ik mijn mond. Zwijgend luisterden we naar de veiligheidsinstructies, waarbij ze je laten zien hoe je je stoelriem moet vastmaken en vertellen dat er een zwemvest onder je stoel zit, waar je vast veel aan hebt als het vliegtuig met achthonderd kilometer per uur in de zee stort.

DE ERGSTE SCHOOLREIS OOI

We waren nog niet opgestegen of ik zag dat de kleine man zijn rugtas onder Matts stoel vandaan haalde. Daarna lette ik niet meer op hem, want ik moest nadenken over mijn plan om met Suzana te praten, die twee rijen achter ons zat. Mijn idee was om te doen alsof ik naar de wc moest, en als ik langs haar liep, zou ik iets grappigs zeggen waar ze om moest lachen. Dan zouden we verder praten, terwijl ik in het gangpad bleef staan, wat handig was omdat zij zou zitten en ik zou staan, waardoor ik langer leek.

Het was een prima plan, op één ding na: ik had helemaal niks grappigs te melden. Het eerste halfuur van de vlucht probeerde ik iets leuks te bedenken, wat niet makkelijk was omdat Matt maar in mijn oor bleef fluisteren over de mannen

achter ons, die volgens hem terroristen waren en een aanslag wilden plegen.

Uiteindelijk lukte het me om een grap te bedenken: ik zou langslopen en heel spontaan, alsof ik het opeens bedacht, vragen: 'Weet jij waar de nooduitgang is?' En dan zou zij zoiets zeggen als: 'Hoezo? Waarom zoek je de nooduitgang?' Waarop ik zou zeggen: 'Ik zit naast Cameron Frank, en ik heb frisse lucht nodig!'

Oké. Ik beweer niet dat het een ijzersterke grap is, maar dit was het beste waar ik onder deze omstandigheden op kon komen. In mijn hoofd herhaalde ik de paar zinnen nog een keer ('Weet jij waar de nooduitgang is?'). Ik bereidde me voor op het grote moment. Ondertussen keek Matt steeds stiekem naar de twee vreemde mannen achter ons en bracht hij fluisterend verslag uit.

'Ze kijken ergens naar,' zei hij.

'En wat dan nog?'

'We moeten uitzoeken wat het is.'

'Dat moeten we helemaal niet.'

Hoe dan ook, toen we eindelijk weer mochten rondlopen, stond ik op en begon ik naar de achterkant van het vliegtuig te wandelen. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat de twee vreemde mannen inderdaad ergens naar keken, maar doordat ze er een beetje overheen gebogen zaten, kon ik niet zien wat het was. En ik was zo op Suzana gefocust dat ik niet in de gaten had dat een man die aan het gangpad zat, zijn been uitgestoken had.